

Hope Love
 Understanding Faith
 Peace Courage Security
 Partner Support
 Safe Sex Devotion
 Alleviate Sisterhood
 Charitable Education
 Awareness Ease Grace
 Generosity Admission
 Spirit Heart Reassuring
 Reflection Communities
 Recognition Perseverance
 Brotherhood Benevolence
 Compassion Commending
 Remembrance Strength
 Encouragement Solace
 Empowerment Ally
 Sympathizing Life
 Goodwill Concern
 Union Fondness Help
 Concern Giving Praise
 Dignity Bravery Memories
 Soothing Unity Understanding
 Public attention Advocacy Care
 Counseling Joy Kindness Friend
 Fighting Giving Goodwill Calming
 Cheering Service Tenderness Morale
 Console Enduring Never forget Amity
 Warmth Feeling Valorous Tolerance
 Vallance Safety Fortitude People
 Togetherness Spiritualness
 Precautions Lover World
 Comfort Hero Soul
 Them Us We
 You I Me

Aids

Hope Love
 Understanding Faith
 Peace Courage Security
 Partner Support
 Safe Sex Devotion
 Alleviate Sisterhood
 Charitable Education
 Awareness Ease Grace
 Generosity Admission
 Spirit Heart Reassuring
 Reflection Communities
 Recognition Perseverance
 Brotherhood Benevolence
 Compassion Commending
 Remembrance Strength
 Encouragement Solace
 Empowerment Ally
 Sympathizing Life
 Goodwill Concern
 Union Fondness Help
 Concern Giving Praise
 Dignity Bravery Memories
 Soothing Unity Understanding
 Public attention Advocacy Care
 Counseling Joy Kindness Friend
 Fighting Giving Goodwill Calming
 Cheering Service Tenderness Morale
 Console Enduring Never forget Amity
 Warmth Feeling Valorous Tolerance
 Vallance Safety Fortitude People
 Togetherness Spiritualness
 Precautions Lover World
 Comfort Hero Soul
 Them Us We
 You I Me

Jaarlijks wordt op 1 december Wereld Aids dag gehouden. Een goede reden om hier een Kilalo dossier aan te wijden. Aids is een ziekte waar nog steeds een taboe rond hangt. Aidspatiënten hebben het hierdoor extra moeilijk. Weinigen kunnen op veel begrip rekenen. Familie en vrienden willen er liever hun handen (letterlijk en figuurlijk) niet aan vuil maken. En jij? Ben jij bereid om je voor deze mensen in te zetten. Dit dossier helpt je alvast op weg om meer te vernemen over de ziekte.

Een mysterieuze ziekte

Ergens op het einde van de jaren '70, begin jaren '80 dook een onbekende ziekte op in Amerika en iets later in Europa. De mensen die aan deze ziekte leden, hadden een aantasting aan hun afweersysteem. De meesten waren homoseksueel en van het mannelijk geslacht. Daarom dacht men aanvankelijk dat het hier om een 'homoziekte' ging. Men sprak toen nog over GRID of Gay-Related Immuno Deficiency. In 1982 bleken ook gebruikers van verdovende middelen en lijdens van de bloedziekte hemofilie de ziekte te krijgen. Deze laatsten hadden bloedtransfusies met besmet bloed gekregen.

Aids en hiv

De mysterieuze ziekte kreeg een naam: aids of Acquired Immuno-Deficiency Syndrome (= verworven immunodeficiëntiesyndroom). Het is een syndroom dat wordt veroorzaakt door het retrovirus hiv of Human Immunodeficiency Virus. Het hivvirus tast geleidelijk het afweersysteem aan dat je lichaam tegen allerlei ziektes beschermt. Iemand die met hiv besmet is (en dus seropositief is) kan jarenlang met dat virus leven. Na verloop van tijd raakt het afweersysteem steeds verder aangetast en is het lichaam niet langer beschermd tegen ziekten. Infecties waarvan gezonde mensen meestal genezen, kunnen voor aidspatiënten fataal zijn. Aids is eigenlijk de verzamelnaam van al de ziekten die iemand krijgt die met hiv besmet is.

Preventie

Bij seropositieve mensen is het hivvirus aanwezig in lichaamsvocht: in bloed, sperma, vaginale afscheidingen en in moedermelk. Je kan besmet worden door seksuele betrekkingen te hebben met een besmet persoon. Het virus wordt doorgegeven van moeder op kind: een zwangere vrouw die besmet is, kan het overdragen via de moederkoek, tijdens de bevalling of via borstvoeding. Het virus kan op verschillende manieren overgedragen worden. Druggebruikers lopen een groot risico door injectiespuiten aan elkaar te geven. Gezondheidswerkers, personeel van veiligheid- en reinigingsdiensten door contact met besmette naalden of door verwondingen. En ten slotte door bloedtransfusies. Sinds 1985 worden bloedgiften in België op verschillende

manieren getest. Dankzij deze voorzorgsmaatregel is de kans minimaal dat je in België door een bloedtransfusie besmet wordt. Jammer genoeg zijn wereldwijd veel mensen door bloedtransfusies besmet. In landen met weinig middelen voor gezondheidszorg komen deze besmettingen helaas meer dan eens voor.

Onderzoek

Tegen hiv bestaat geen vaccin en zijn er geen geneesmiddelen die de ziekte kunnen genezen. Er zijn wel de zogenoemde aidsremmers. Patiënten moeten elke dag drie verschillende geneesmiddelen innemen. Dit zijn antiretrovirale medicijnen of ARV's. ARV's verhinderen dat het virus zich vermenigvuldigt en het afweersysteem verder aantast. Dankzij deze behandeling blijven seropositieve mensen langer gezond en verhoogt de levensverwachting van aidspatiënten. De wetenschap zoekt naar preventieve en therapeutische vaccins, maar deze zoektocht is zeer complex en erg duur. Men zoekt ook naar microbicides of chemische producten die de kans op overdracht verkleinen of uitsluiten. Af en toe zijn er hoopvolle berichten, maar in realiteit zullen we nog vele jaren moeten wachten op een bruikbaar vaccin.

Werken als aidsbuddy

Miet Bauwens is een zuster van de Zusters van Maria van Pittem. Ze werkte jaren als missionaris in Congo, waar ze les gaf aan de normaalschool. Na haar Congo-avontuur vestigde Miet zich 11 jaar geleden in Brussel waar ze onder andere werkt als aidsbuddy. Maar wat is dat precies, een aidsbuddy? Wat moet je daarvoor doen, wat houdt dat allemaal in? Daarover vertelde Miet vol energie en gedrevenheid aan Kilalo!

Wat is een aidsbuddy eigenlijk?

Een aidsbuddy is iemand die mensen met hiv of aids begeleidt, in mijn geval jongeren. Dat gebeurt vooral op twee verschillende manieren, twee verschillenden momenten.

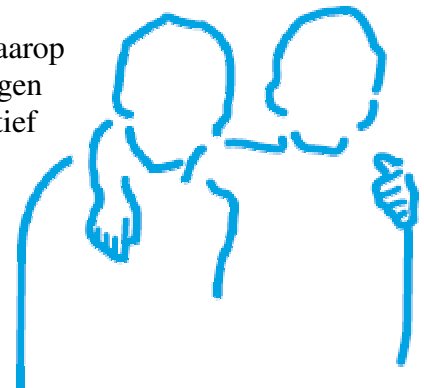
De *eerste* manier is het echte buddy zijn, vriend zijn, steun zijn, via begeleiding aan huis. De mensen die ik thuis bezoek, zijn meestal al in het aidsstadium. Eens die mensen het aidsstadium bereikt hebben, weten ze dat hun lichaam zal beginnen aftakelen. Dat is het moment waarop ze mij het meest contacteren.

Het *tweede* moment waarop ik vooral begeleiding geef, is het moment waarop

jongeren vaststellen dat ze seropositief zijn. Die begeleiding is maar tijdelijk. Omdat het gaat om het aanvaarden dat ze seropositief zijn en het bieden van steun bij het vertellen aan de familie en de omgeving. Wanneer die periode afgesloten wordt, eindigt meestal die begeleiding.

Waar hebben die jongeren het meest moeite mee?

Het moment waarop ze te horen krijgen dat ze seropositief zijn, is nooit gemakkelijk.

Het aanvaardingsproces is er een van lange duur. Maar het moeilijkst is het voor jongeren om aan hun ouders, familie en vrienden te vertellen dat ze seropositief zijn. Vaak gebeurt het dat de reacties allesbehalve positief zijn. Velen reageren ook vol ongelooft.

Wat doe je dan precies?

Als ik voor de eerste keer met iemand afspreek, doe ik dat graag op een neutrale plaats, meestal ergens in een cafeetje. Dat maakt het voor ons beiden gemakkelijker om te praten. Er is weinig kans dat je iemand tegenkomt die je kent. Wat ik daarnaast nog doe, hangt af van wat de jongeren mij vragen.

Soms hebben ze nood aan een babbel, soms willen ze dat ik meega wanneer ze het aan hun ouders of partner vertellen, soms ga ik mee naar het ziekenhuis, verwijs ik hen door naar artsen, ...

Wanneer ben je als aidsbuddy het meest nodig?

Vooraf wanneer ze weten dat hun leven bijna voorbij is. Dan hebben ze veel steun nodig en die krijgen ze niet altijd van de mensen om hen heen. Ze komen bij mij wanneer hun familie negatief reageert, wanneer hun partner hen verlaten heeft. Leven met aids kun je moeilijk alleen aan. De mensen die ik begeleid, laten pas van zich horen wanneer het minder goed gaat.

Hoeveel mensen sta je bij als aidsbuddy?

Momenteel zijn er twee mensen die ik vast begeleid. Met die mensen ga ik soms naar het hiv-café in Antwerpen. Daar ontmoet ik veel mensen en af en toe komt iemand met me praten. Het gebeurt dat die persoon me nadien nog contacteert, maar dat is eerder sporadisch.

Laat je jezelf emotioneel betrokken raken bij de personen die je begeleidt?

Ik moet wel, anders doe ik mijn werk niet goed. Om die mensen goed te begeleiden, om hen het gevoel te geven dat ik hen aanvaard en respecteer, moet ik mijn betrokkenheid tonen. Dat brengt onvermijdelijk pijn met zich mee wanneer er mensen sterven. Heb ik dat niet, dan is dat een teken dat ik niet meegeleefd heb. Ik ben wel niet 100% betrokken, dat gaat niet. Maar ik ga wel mee in hun pijn en verdriet.

Word jij begeleid? Wat als jij hulp nodig hebt?

Binnen mijn congregatie vind ik heel veel steun! Zowel mijn overste als mijn medezusters leven erg met me mee. Ook op mijn parochie weet ik mij gesteund. De mensen die er wonen zijn allemaal sociaal geëngageerd en van daaruit steunen ze me. Ik mag er volledig mezelf zijn, wat ook inhoudt dat ik er mag uithuilen. Verder zijn er twee priesters die me sterk ondersteunen.

Ik vind niet enkel steun bij de mensen rondom mij. Ook mijn eigen gebedsleven helpt mij daarbij. Als ik bid, overloop ik mijn dag. Zo leg ik al wat er gebeurde naast mij neer en leg ik het in Gods handen. Zo kan ik met een gerust hart slapen. Ik doe het ook met humor. Dat is mijn manier om met dingen om te gaan, dat zit in mijn karakter. Het maakt het voor mij gemakkelijker om wat ik meemaak te verwerken, anders ga ik er aan kapot.

Waar kun je terecht als je aidsbuddy wil worden? Is daar een organisatie voor?

Als je aidsbuddy wil worden, dan kun je bij Sensoa terecht voor informatie. Het is wel zo dat je niet zomaar buddy kunt worden. Er zijn geen officiële eisen of voorwaarden waaraan je moet voldoen, maar je moet in elk geval zeer volwassen zijn. Je moet je stipt aan de gemaakte afspraken kunnen houden. Met Sensoa, maar zeker met de mensen die je begeleidt. Hun houvastpunten zijn niet zo talrijk meer. Als ze dan ook al niet meer op jou als aidsbuddy kunnen rekenen, dan is dat nog een houvast dat ze verliezen.

Je moet jezelf goed kennen: 'Stel dat iemand belt die stervende is, zou ik het aankunnen?' Wees ook kritisch tegenover jezelf, blijf jezelf in vraag stellen.

Het is een nobel werk, aidsbuddy zijn. Als je er met hart en ziel achter staat en je er blijft voor inzetten, kun je mensen echt helpen! Hun dankbaarheid is echt energiegevend.

Meer info: www.sensoa.be

Wist je dat

- het op 1 december Wereld Aidsdag is?
- de red ribbon of het rode lint het symbool is voor de internationale bestrijding van hiv en aids?
- ongeveer $\frac{2}{3}$ ^{de} van de wereldbevolking die met hiv besmet is in Sub-Sahara Afrika woont?

Situatie in Afrika

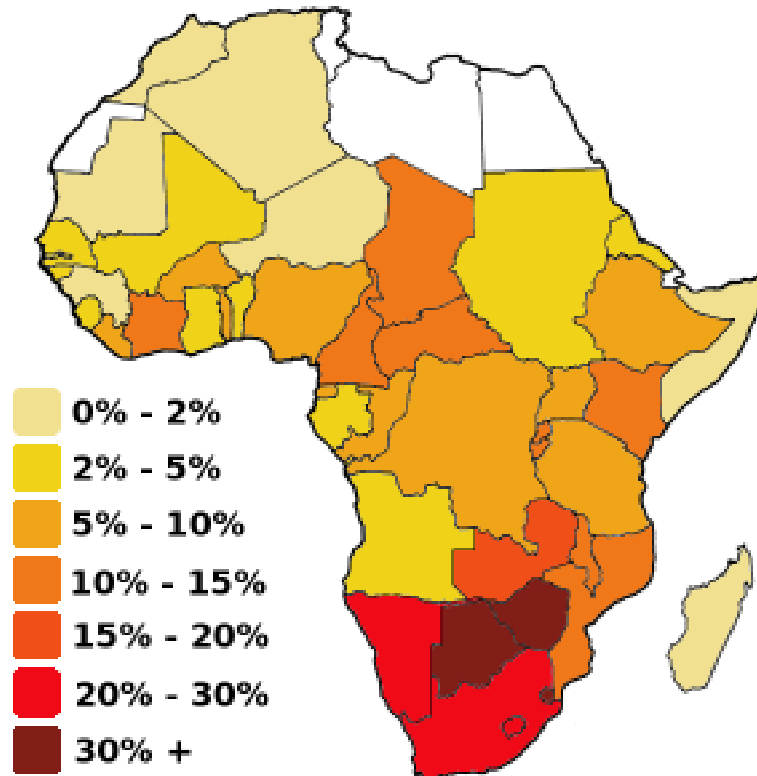
Het aantal besmettingen met aids in Afrika is aanzienlijk groter dan in de rest van de wereld. Vooral in Sub-Sahara Afrika (het gedeelte van Afrika onder de Sahara) spreekt men van een ware aids-epidemie.

We vergelijken even de cijfers van Sub-Sahara met de cijfers wereldwijd.

Cijfers van UNAIDS (aids-agentschap van de VN) in 2007

- Personen besmet met hiv wereldwijd	33,2 miljoen
- Personen besmet met hiv Sub-Sahara Afrika	22,5 miljoen
- Nieuwe hiv-besmettingen wereldwijd	2,5 miljoen
- Nieuwe hiv-besmettingen Sub-Sahara Afrika	1,7 miljoen
- Personen gestorven aan gevolgen van aids wereldwijd	2,1 miljoen
- Personen gestorven aan gevolgen van aids Sub-Sahara Afrika	1,6 miljoen

Ongeveer 68% van de seropositieve mensen leeft in Sub-Sahara Afrika. En 74% van de aids-slachtoffers komt ook uit deze regio. In 2005 was er een stijging van het percentage hiv-infecties van maar liefst 15% in 8 Zuid-Afrikaanse landen. In de meeste van deze landen heeft de regering de omvang van de aids-epidemie jarenlang onderschat. Nu pas worden ze geconfronteerd met de desastreuze gevolgen en beginnen ze zelf initiatieven te nemen om de epidemie te stoppen.

Armoede, ongelijkheid en aids

Kan armoede de oorzaak zijn van aids? Aangezien 68% van de seropositieve mensen in Sub-Sahara leven, de armste regio ter wereld, zou men denken van wel. De Zuid-Afrikaanse president Thabo Mbeki zorgde in 2000 voor een grote controverse. Hij onderhield contacten met wetenschappers die beweerden dat hiv niet de oorzaak is van aids. Mbeki stelde dat hiv niet de belangrijkste oorzaak was, maar wel de armoede van zijn land. Daarom deed hij te weinig aan de enorme aids-epidemie in zijn land en stak hij liever zijn energie in de economie.

Wetenschappers hebben ontdekt dat niet de armste mensen slachtoffer zijn van aids, maar wel de mensen die in de steden werken en veel reizen. Ook verslachte sociale relaties en overspel beïnvloeden hiv-infecties. Mensen die in de stad gaan werken, vestigen zich een tijd in die stad. Ze hebben gemeenschap met andere partners en als ze na een tijd terug naar huis keren, is de kans groot dat ze het virus met zich meebrengen.

De economische ongelijkheid en ongelijkheid tussen mannen en vrouwen is de grootste oorzaak van aids. De meeste mensen worden ziek tijdens hun actief leven of de tijd waarin ze een gezin stichten en gaan werken. Maar als de kostwinnaar ziek is of sterft, daalt het inkomen voor gans het gezin. Daarbij komen nog de kosten voor medicatie en de begrafenis. De ongelijkheid tussen man en vrouw is een groot probleem. Meer mannen gaan buitenshuis werken en hebben seksuele relaties met verschillende vrouwen, waardoor ze het virus aan meer vrouwen kunnen doorgeven. De man is meestal kostwinnaar, dus zijn gezondheid primeert. In Zambia zijn er op 40 mensen die aidsremmers nemen slechts 3 vrouwen.

De gevolgen van de aids-epidemie in Afrika

De gevolgen van de epidemie hebben een zware impact op de economie van Afrika. Een groot deel van de actieve bevolking is niet in staat om te werken en heeft nood aan medische verzorging.

Door de slechte economische situatie is er te weinig geld om te investeren in voorlichting, preventie en gezondheidszorg. Hierdoor komen deze landen in een vicieuze cirkel terecht. De bestrijding van aids vormt een grote uitdaging voor ontwikkelingsorganisaties.

De cijfers van UNAIDS in 2007 tonen wel aan dat er in sommige landen enige verbetering merkbaar is. Zuid-Afrika kent de meeste aidspatiënten ter wereld, maar de cijfers van nieuwe hiv-infecties blijven stabiel (zelfs lichtjes gedaald). Dezelfde trend merken we in Kenia, Zimbabwe, Ivoorkust, Mali en de steden van Burkina Faso. In deze landen is er meer preventie en voorlichting waardoor de inwoners beter geïnformeerd zijn.

Hope- project

In de zomer van 2003 trok Rosemie Vandevelde samen met 8 Vlaamse vrijwilligers voor een maand met de Bouworde naar Zuid-Afrika onder het motto: 'Bouwstenen tegen aids'. In Witrivier, provincie Mpumalanga, bouwden ze er een huisje voor Eunice, een alleenstaande moeder met 7 kinderen. Kort na hun terugkeer ontvingen ze het trieste bericht dat Eunice overleden was. Zij had aids. Dit is slechts één van de zovele verhalen in Zuid-Afrika ...

Het HOPE project (hiv/aids Outreach Prevention Education Programme), opgestart door Anne-Marie Van Acker, probeert samen met vrijwilligers iets aan deze situatie te doen. Door het organiseren van workshops voor leerkrachten en opvoeders wordt de juiste informatie over aids, de oorzaken en gevolgen ervan, doorgegeven. Zo kunnen zij op hun beurt aan de kinderen op school, in de sportclub, in de naschoolse opvang, aangepast onderwijs en voorlichting geven. Kinderen wiens ouders te vroeg zijn overleden aan aids krijgen ook een degelijke opvang.

Daarnaast worden samenwerkingsverbanden opgezet tussen scholen onderling, zodat zij met elkaar kunnen uitwisselen over mogelijkheden en activiteiten. Een netwerk van organisaties en structuren die hun schouders zetten onder dit probleem is immers heel belangrijk.

Met het sponsorgeld worden workshops georganiseerd, vrijwilligers opgeleid om zo op hun beurt de kennis en informatie uit te dragen. Daarnaast staat een goede opvang van de kinderen centraal: educatieve spelen in de naschoolse opvang, het samen onderhouden van een centrale 'schooltuin', het vormen van een voetbalploeg, ...

Meer info over dit project: www.bouworde.be

Het uur nul

Davidfonds/Infodok Leuven, 1996, 190 blz.

- **Auteur**

Dirk Bracke is geboren in 1953 in Sint-Gillis-Waas. Hij is postbode van hoofdberoep, maar het schrijven neemt heel wat meer van zijn tijd in beslag. Al van toen hij klein was, is hij geïnteresseerd in geschiedenis. In 1987 schreef hij een kort verhaal voor een wedstrijd van de Vlaamse Filmpjes. Daar heeft de schrijfmicrobe hem te pakken gekregen. In 1990 las hij in het tijdschrift Knack een reportage over kinderprostitutie in Azië.

Het onderwerp sprak hem aan, maar eigenlijk wist hij er niet veel over. Dit deed hem vermoeden dat heel wat jongeren er ook niets over wisten. Zo is hij beginnen schrijven over belangrijke maatschappelijke thema's zoals autisme, liefde, straatkinderen in Brazilië, kindsoldaten in centraal Afrika...

Voor Dirk Bracke een boek schrijft, gaat hij eerst grondig op onderzoek. Zo had hij voor het boek 'Het Engelenhuis' gesprekken met meisjes die in het gesloten centrum De Zande in Beernem (een soort gevangenis voor meisjes tussen 12 en 18 jaar) verbleven. Hij wil de realiteit correct weergeven en vindt een degelijk onderzoek zeer belangrijk.

- **Het verhaal**

Zijn vierde boek 'Het uur nul' gaat over jongeren, druggebruik en vooral over aids.

Het hoofdpersonage Ben leidt een behoorlijk zorgeloos leventje. Hij is 16, gaat naar school, hangt wat rond met vrienden en rookt af en toe eens een jointje. Hij wordt ook verliefd. Diana is zijn eerste vriendinnetje, en hij moet hard zijn best doen om haar aandacht te trekken. Eens Diana voor zijn charmes valt, ontdekken ze samen de liefde. Ze gaan zwemmen, gaan samen naar het festival Torhout/Werchter, dat nu bekend staat als Werchter, en brengen heel wat tijd samen door. Ben is tot over zijn oren verliefd op Diana en doet er alles aan om zo veel mogelijk bij haar te zijn. Daardoor verwaarloost hij zijn vrienden. Ze zijn op hun tenen getrapt dat Ben hen voor een meisje zomaar in de steek laat. Maar Ben loopt op wolkjes en trekt zich er weinig of niets van aan.

Toch is Ben niet zo'n brave jongen als hij lijkt. Zijn vrienden zijn ook niet bepaald doetjes. Ze rijden met camino brommers, gebruiken stoere praat en zijn niet vies van een vechtpartij. Velen onder hen roken sigaretten en af en toe zelfs jointjes. Dat het gebruik van softdrugs, onder andere joints, kan leiden tot gebruik van hard drugs, daar zijn ze zich niet van bewust. Tot één van hen, Filip, zich in het web van de hard drugs laat vangen.

Dat Ben vaak moet hoesten, wijt hij aan het roken. Ook zijn conditie die achteruit gaat, is volgens hem een kwalijk gevolg van het roken en minder trainen. Tenminste dat vertelt hij zijn leerkracht LO en zijn vrienden. Maar zelf voelt hij dat er meer aan de hand is.

In één jaar tijd had Ben vaak last van koortsaanvallen, diarree, een lichte longontsteking, klierkoorts en twee keer griep. De dokter denkt dat dit niet zomaar een pechjaar is, zeker als Ben vraagt wat die witte vlekjes in zijn keel zijn. De dokter wordt ongerust. Hij laat een bloedtest uitvoeren om uit te zoeken wat er aan de hand is. Wat hij vreesde, blijkt waar te zijn: Ben is seropositief. Hij draagt het aidsvirus, het hivvirus in zich.

Ben's wereld stort in. Het woord 'aids' blijft door zijn hoofd malen. Hoe moet het dan verder tussen hem en Diana? Wat vertelt hij zijn ouders? Wat vertelt hij zijn vrienden? Hoe lang heeft hij nog te leven? Enkele maanden? Een jaar? Tien jaar? Hoe lang duurt het eer het hivvirus echt aids wordt?

'Het uur nul' is een verhaal dat aantoont dat aids niet enkel bij homo's voorkomt, drugsverslaafden of volwassenen. Het komt ook voor bij jongeren, maar er wordt zelden over gepraat. Het taboe er rond is nog heel groot. Heel wat jongeren weten wel wat aids is, maar wat zich allemaal daarnaast afspeelt, is voor velen een raadsel.

Dirk Bracke voelt goed aan welke onderwerpen taboe zijn en nog beter hoe hij ze voor jongeren bespreekbaar kan maken. Hij schreef ondertussen al 21 boeken over thema's die veelal taboe zijn en neemt hierbij geen blad voor de mond. Op zijn website legt hij uit waarom hij een bepaald boek schreef, waar hij zijn informatie haalde, waarom het thema hem zo aansprak. Voor de liefhebbers van zijn boeken en zijn recht-voor-de-raap-schrijfstijl, ga zeker eens kijken op zijn website: <http://users.telenet.be/dirkbracke/> of ga eens langs bij de bibliotheek in je buurt.

- **De kaft**

Over de kaft schrijft hij op zijn site het volgende:

“Ook nu zorgde Marijke Meersman voor de omslag. Heel knap gevonden trouwens. De kleuren vertellen het verhaal. De voorkant is heel idyllisch, romantisch, vol zachte kleuren. Enkel een paar bloeddruppels zorgen voor een dreigend tintje.

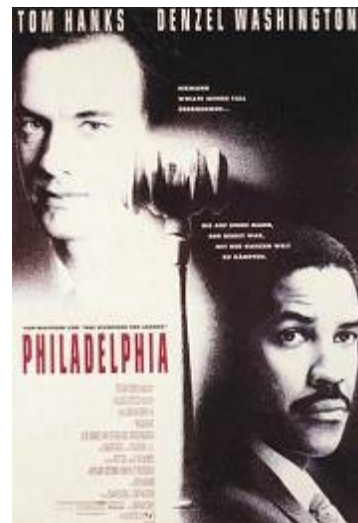
Dan de achterflap. Van bloedrood naar inktzwart. Het zonnige van de verliefdheid is overgegaan in ziekte en aftakeling.”

Film van de maand

Philadelphia, een film die tot het hart spreekt

In 1993 kwam de film Philadelphia uit. Ja, dat is alweer een tijdje geleden. Misschien hebben sommigen onder jullie, lezers, deze film nog nooit gezien, wegens te lang geleden. Maar toch blijft het een echte aanrader. De film is een oproep om aidspatiënten niet te discrimineren en hen niet te beschuldigen van hun eigen ziekte.

Alles draait om Andrew Beckett, gespeeld door Tom Hanks. Hij is een succesvol advocaat en werkt voor een prestigieus advocatenkantoor. Net nadat hij promotie kreeg, wordt Beckett plots door de firma ontslagen. Ze verwijten hem dat hij een document kwijtspeelde. Beckett vermoedt echter dat hij de laan werd uitgestuurd, omdat hij homo is en seropositief. Hij start een proces tegen zijn kantoor omwille van discriminatie en roept hiervoor de hulp in van advocaat Joe Miller (Denzel Washington). Joe Miller is in het begin van de film heel erg bevooroordeeld. Hij moet niets van homo's hebben. Bovendien heeft hij schrik om ook besmet te worden, wanneer hij in Becketts' buurt is. Ja, ook advocaten blijken onwetend te kunnen zijn over de ziekte.

Toch neemt Miller het op voor Beckett, al was het alleen maar omdat hij principieel tegen elke vorm van discriminatie is. In de loop van de film ontstaat er een vriendschap tussen deze twee mannen, die voordien elkaars rivalen waren. De film legt de problematiek van aids en vooral van het taboe rond de ziekte en de eenzaamheid die daar uit voortspuit, heel goed uit. Het verhaal kan niet anders dan je diep van binnen raken en ontroeren. Philadelphia is een film die recht tot het hart spreekt en onszelf ondervraagt. Hoe denken wij zelf over dit thema? Vinden wij ook dat de aidspatiënt schuldig is aan zijn eigen ziekte? Hoe reageren wij als iemand zegt dat hij of zij ziek is? Staan we hen bij of lopen we weg en veroordelen we hen... Kortom, geen film om weg te zappen bij de reclame, maar wel één om even bij stil te blijven staan...

Spreek van de maand

Er is geen grotere ramp dan het onderschatten van een vijand (Lao Tse)

Denk aan de gevolgen van aids. Je mag nooit denken dat het jou niet zal overkomen.

Feest van de maand

Waarom gaat Missio sterzingen?

Iedereen kent het kerstverhaal. De zoektocht van Jozef en Maria naar een veilig plekje, de geboorte van Jezus, het bezoek van de koningen... En net dat laatste aspect van het kerstverhaal vinden we bij Missio heel belangrijk.

Elk jaar gaan jongeren op het feest van Driekoningen sterzingen. Maar wat is sterzingen en waarom doen jongeren hieraan mee? De sterzangers volgen net zoals de koningen destijds de ster, het licht. Ze gaan van huis tot huis om het goede nieuws over de geboorte van Jezus te verkondigen. 'Nu ja, wij gaan ook zingen in de straten tijdens Driekoningen', zal je wel denken. Niets speciaals hieraan. Of toch? Sterzingen is meer dan alleen je stem te laten horen. Tegelijk is het een speelse manier om solidair te zijn met mensen over de hele wereld. De jongeren vullen immers niet hun eigen zakken met het ingezamelde geld.

Wereldster

Het geld dat de jongeren verzamelen wordt overgebracht aan Missio. Hiermee kan Missio budgetsteun geven aan kerkgemeenschappen in Afrika, Azië, Oost-Europa en Zuid-Amerika. Met deze budgetsteun bepalen lokale kerken zelf wat het belangrijkste is in de ontwikkeling en opbouw van hun regio. Sommige bisdommen hebben nood aan scholen, anderen aan ziekenhuizen, nog anderen aan opleidingscentra. En zo heeft elke regio zijn prioriteiten. Want om een duurzame vooruitgang te bereiken, moeten de mensen en de gemeenschappen ter plaatse zelf beslissingen mogen nemen. En daarom is Missio-steun nodig!

Bekijk de affiche van sterzingen. Een wereldbol met diverse mensen rond. Zo zijn de sterzangers echte wereldsterren! Ze zingen hun vreugde en verbondenheid uit over de hele wereldbol. Ze zijn een ster voor leeftijdgenoten in alle continenten. Niet alleen Vlaamse jongeren gaan sterzingen. Ook in andere landen zit het sterzingen in de lift. In Duitsland worden de zangers zelfs ontvangen door de regering! Maar ook Afrikaanse kinderen doen mee aan het sterzingen. Zo dragen het noorden, zuiden, oost en west bij aan de actie sterzingen.

Actie!

Klaar? Start! Schiet zelf in actie en roep enkele vrienden bijeen. Ga zelf ook sterzingen. Je klasgenoten, vrienden van de jeugdbeweging of sportclub, de plussersbeweging ... iedereen kan meedoen aan het sterzingen. Surf naar www.missio.be, leer vlug het sterzangerslied, bestel enkele flyers en affiche of een veiligheidsjasje, verkleed je als een wereldkoning en trek de straten in. De opbrengst kan je nadien overschrijven op het rekeningnummer van Missio: 000-0042110-12 met de vermelding: Actie sterzingen.

Foto van de maand

Dat sterzingen wel degelijk een wereldwijde actie is, willen we tonen met deze foto. We kregen die van onze collega's van Missio-Duitsland. Het zijn drie kinderen uit Ethiopië die klaar zijn om de Blijde Boodschap te verkondigen.

